

Forhandling

Inge Fischer Møller (S):

Socialministeren mener, at hans forslag om ændringer i bilstandsloven pludselig vil frigøre flere kræfter i befolkningen. Man må endda forstå ham således, at han mener, at hans forslag kan få flere i arbejde. Det må derfor være nærliggende at spørge socialministeren: Hvad er det for arbejde, som skal hjælpe borgerne fra at komme på den varige hjælp efter 9 måneders forbigående hjælp? Hvad har regeringen gjort for, at socialministerens tankegang kunne få blot en overfladisk berøring med virkeligheden? Hvor er regeringens beskæftigelsesplaner, hvor er regeringens indsats for at bremse op for den stigende ledighed? Hvor er regeringens kompensation blot for de arbejdspladser, som vi mister på grund af regeringens økonomiske politik? Vi ved om den, at de arbejdssøgende i 1983 får 20.000 arbejdspladser mindre at søge alene på grund heraf. Vi ved, at der i 1984 bliver i hvert fald 50.000 færre arbejdspladser alene som følge af denne politik.

Det er nemt at se den asociale sammenhæng i regeringens politik, men kunne vi dog ikke formå socialministeren til at fortælle os, om der også er en skjult social og solidarisk sammenhæng? Socialministerens forslag er en trussel mod almindelige menneskers hverdag. Holdningen i det er simpelt hen, at efter 9 måneder på forbigående hjælp har man ikke længere gjort sig fortjent til andet end at få sin elementære overlevelse sikret. For socialministerens samfund har kun tiltro til dem, der inden udgangen af en 9 måneders konstanthjælpsperiode selv har kunnet skaffe sig et arbejde. Har man brug for bilstandsloven efter denne periode, har man efter socialministerens opfattelse stemplet sig selv som et andenklassens menneske. Socialministeren værdiger dem ikke et blik, de har ingen fremtid, de forstyrrer regeringens idylliske billede af det liberale Danmark, de passer ikke ind i det harmoniske billede af markedsmechanismernes hellige og ukrænkelige retfærdighed, og derfor vil socialministeren ikke hjælpe dem.

Det kan undre, at det radikale venstre med sit sociale og rationelle udgangspunkt vil være med til . . .

Første næstformand (Knud Østergaard):

En stor gruppe, som støjer ude i sidegangen, kunne måske – tak!

Inge Fischer Møller (S):

. . . at fastholde 9 måneders perioden. Det kan undre, at de radikale ikke har brugt deres store indflydelse på regeringen til i hvert fald at fremtvinge nogle beskæftigelsesplaner, således at de, der rammes af forslaget, fik blot lidt bedre muligheder for at klare sig selv.

Hvad fremskridtspartiet har udtalt i betænkningen, undrer os derimod ikke. Det er synspunkter og sprogbrug, som vi har hørt så mange gange før. Men det kan undre, at det radikale venstre vil udgøre regeringens flertal for et asocialt forslag sammen med et parti, som giver udtryk for sådanne synspunkter, fremskridtspartiet, der taler om bilstandspladser, om klienter, der skal ydmyges af behandlerne, fremskridtspartiet, som oven i købet i betænkningen har klandret dele af fagbevægelsen for, at den har talt de svages sag. Man forstår godt, at fremskridtspartiet er tilfreds med regeringens forslag, for de udtrykker en ideologi, som man for blot få år siden havde svært ved at forestille sig at regeringspartierne – og da slet ikke det radikale venstre – kunne tilslutte sig eller blot kunne lade gå upåtalte hen.

Socialministerens forslag om nedskæring af takster for bilstandshjælpen kan vi heller ikke medvirke til at gennemføre. Vi vender os mod ministerens tanker om det voldsomt restriktive skøn for rimelige udgifter, som han har bebudet. Forslaget er godt i tråd med regeringens øvrige politik, som rammer de dårligst stillede i samfundet. Vi husker, at dyrtids- og taktreguleringen blev fjernet uden en effektiv bremse på prisudviklingen, karensgangen under sygdom, forhøjelse af Akassekontingenterne, at lønmodtagerne selv skal bære risikoen for de første tre dages arbejdsophør som følge af vejrlig, at satserne for sygedagpenge og arbejdsløshedsunderstøttelse fastfryses. Vi husker også socialministerens systematiske forsøg på at ramme børnefamilierne i vores samfund, og vi er klar over, at regeringen vil spare næsten en halv milliard kroner på jobskabelsesloven uden at garantere skabelse af de arbejdspladser for unge, som man på denne måde mister. Vi behandler for øjeblikket i folketinget regeringens